Český telekomunikační úřad
se sídlem Sokolovská 219, Praha 9
poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Praha 23.3.2018
Čj. ČTÚ-448/2018-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu jako příslušný správní orgán podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), na základě rozkladu podaného dne 5. 12. 2017 obchodní společností **O2 Czech Republic a.s.,** IČO 601 93 336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4 - Michle, podle ust. § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti výrokům II. a III. rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, čj. ČTÚ-30 857/2017-606/VI. vyř. ze dne 16. 11. 2017, o návrhu obchodní společnosti O2 Czech Republic a.s., proti obchodní společnosti **OPTOPROJEKT s.r.o.,** IČO 290 45 461, se sídlem Hamerská 314/30, 779 00 Olomouc – Holice, ve věci sporu o zaplacení ceny za poskytnuté veřejně dostupné služby elektronických komunikací spolu v celkové výši 359 053,45 Kč s příslušenstvím, vydává podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, po projednání v rozkladové komisi Rady Českého telekomunikačního úřadu ustavené podle ust. § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

I. Podle § 90 odst. 4 správního řádu se napadený výrok II. rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, čj. ČTÚ-30 857/2017-606/VI. vyř. ze dne 16. 11. 2017 v části návrhu na uložení povinnosti obchodní společnosti OPTOPROJEKT s.r.o., IČO 290 45 461, se sídlem Hamerská 314/30, 779 00 Olomouc – Holice zaplatit obchodní společnosti O2 Czech Republic a.s., IČO 601 93 336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4 – Michle, částku ve výši 48,40 Kč vč. DPH s příslušenstvím za upomínku podle neuhrazeného vyúčtování č. 16604077 za říjen 2016, **se ruší a řízení se v této části zastavuje.**

II. Podle § 90 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu, se **rozklad zamítá** a výrok II. rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, čj. ČTÚ-30 857/2017-606/VI. vyř. ze dne 16. 11. 2017 v části návrhu na uložení povinnosti obchodní společnosti

OPTOPROJEKT s.r.o., IČO 290 45 461, se sídlem Hamerská 314/30, 779 00 Olomouc – Holice zaplatit obchodní společnosti O2 Czech Republic a.s., IČO 601 93 336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4 – Michle, částku ve výši 346 882,80 Kč vč. DPH s příslušenstvím za doplatek podle neuhrazeného vyúčtování č. 16474554 za červenec 2016 **se potvrzuje**.

III. Podle § 90 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu, se **rozklad zamítá** a výrok III. rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, čj. ČTÚ-30 857/2017-606/VI. vyř. ze dne 16. 11. 2017 **se potvrzuje**.

IV. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** nárok na náhradu nákladů řízení o rozkladu.

Odůvodnění:

Obchodní společnost O2 Czech Republic a.s., IČO 601 93 336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4 - Michle (dále jen „**navrhovatel**“) podala dne 29. 11. 2016 k Českému telekomunikačnímu úřadu (dále jen „úřad“) návrh na zahájení správního řízení proti účastníkovi, kterým je obchodní společnost OPTOPROJEKT s.r.o., IČO 290 45 461, se sídlem Hamerská 314/30, 779 00 Olomouc – Holice (dále jen „**odpůrce**“), ve věci sporu o zaplacení ceny za poskytnuté veřejně dostupné služby elektronických komunikací spolu v celkové výši 359 053,45 Kč s příslušenstvím (sestávající z částek: cena za poskytnuté služby elektronických komunikací ve výši 12 122,25 Kč, odškodnění/doplatek ve výši 346 882,80 Kč, poplatek za upomínku ve výši 48,40 Kč). V řízení před správním orgánem I. stupně a do 22. 2. 2018 v řízení před správním orgánem II. stupně (jak def. níže) byl odpůrce zast. JUDr. Michalem Filoušem, advokátem, IČO 714 70 611, se sídlem Ostravská 501/16, 779 00 Olomouc – Hodolany.

V návrhu navrhovatel uvedl, že předmětem sporu byly Přenosové služby, ref. č. 9652516526 a že přístup byl zřízen dne 23. 7. 2015. Služby byly zrušeny ke dni 13. 7. 2016. Smluvní vztah k pevné telefonní přípojce vznikl na základě smlouvy a k jeho zrušení došlo na žádost účastníka. Na základě smlouvy označené jako Služba Ethernet, Technická specifikace služby ze dne 23. 7. 2015, Umístění přípojky konec B (U Střelnice 4), byla poskytována datová služba na pronajatém okruhu s měsíční cenou za provozování služby. Cena za zřízení nebo změnu a provoz datové služby dle bodu 5 byla sjednaná ve výši 23 890,00 Kč bez DPH měsíčně. Na podporu svých tvrzení doložil navrhovatel dlužná vyúčtování, výpověď 2 přípojek ze dne 27. 4. 2016, Ceník služeb elektronických komunikací – Internet Business, IOL Ethernet platný od 1. 3. 2015, technickou specifikaci služby: Služba Ethernet, Návod, Smluvní podmínky: Všeobecné podmínky pro poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací společnosti Telefónica Czech Republic, a.s. účinné od 1. 9. 2013.

Správní řízení po zahájení až do dne 16. 5. 2017 vedl Český telekomunikační úřad, odbor pro severomoravskou oblast, poté byla věc postoupena na Předsedu Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „**správní orgán I. stupně**“).

Správní řízení bylo zahájeno dnem doručení návrhu, o čem byli účastníci vyrozuměni přípisem ze dne 13. 12. 2016. Zde byly strany sporu poučeny o svých procesních právech, včetně tzv. zásady koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu.

Odpůrce se k věci vyjádřil podáním ze dne 30. 1. 2017. Uvedl, že navrhovatel neprokázal ani nedoložil existenci tvrzeného nároku. Pohledávku považoval za neexistující a neopodstatněnou, o čem navrhovatele vyrozuměl dopisem ze dne 12. 8. 2016, kterým vrátil fakturu č. 16474554, a dále prostřednictvím vyjádření k daňovému dokladu č. 16474554 ze dne 17. 8. 2016. Uvedl, že s navrhovatelem uzavřel smlouvu o poskytování služby Ethernet ze dne 23. 7. 2015. Tato smlouva byla řádně vypovězena dle čl. 6.1 smlouvy (výpověď odeslána navrhovateli dne 28. 4. 2016). Smlouva a poskytování služby byly tedy ukončeny ke dni 13. 7. 2016, datum stanovil navrhovatel. Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou a nevyplýval z ní žádný zvláštní závazek či omezení. Čl. 5 obsahoval položky „bez závazku“ a „se závazkem 24 měsíců“ a ani jedna z těchto možností nebyla zaškrtnuta, tudíž nebylo zřejmé, která z těchto dvou možností platila pro tento smluvní vztah. Navrhovatel se vůči odpůrci ve smluvním vztahu nacházel v dominantním postavení a odpůrce neměl možnost znění smlouvy alternovat. Nejednoznačnost smlouvy musela jít k tíži navrhovatele, nikoliv odpůrce (viz. § 557 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) a nález spis. zn. IV. ÚS 182/2001 ze dne 30. 11. 2001). Navíc, obsah pojmu „závazek“ nebyl vysvětlen ani všeobecnými podmínkami. Ani ve smlouvě nebylo uvedeno, že by se tato měla řídit speciálním režimem nebo Speciální nabídkou podle čl. 13 všeobecných podmínek. Odpůrce dále doplnil, že se jednalo o formulářovou smlouvu, která nedávala prostor k úpravám. K článku 5 blíže uvedl, že se jednalo o tabulku o dvou sloupcích, kdy první řádek v levém sloupci obsahuje text „Zřízení služby“ a k tomuto řádku náleží dva řádky v pravém sloupci se dvěma možnostmi, tedy je dle odpůrce zřejmé a logické, že tyto dvě varianty jsou možné. Avšak, první řádek pravého sloupce zaškrtávací políčko obsahuje a druhý řádek pravého sloupce zaškrtávací políčko neobsahuje. Z tohoto nebylo možno usuzovat, že pokud druhý řádek pravého sloupce, který náleží prvnímu řádku levého sloupce, zaškrtávací políčko neobsahuje, tak že je zřejmé, že v případě ponechání prvního způsobu bez zaškrtnutí platí způsob druhý. Dle odpůrce se jednalo o nepřehlednou a protiřečící si smlouvu. Protiřečení shledal v tom, že pokud byla smlouva dle čl. 5 sjednána se závazkem na 24 měsíců, nekoresponduje to s čl. 6 smlouvy, kde se uvádí, že smlouva je uzavřena na dobu neurčitou.

Navrhovatel na toto reagoval s tím, že odpůrce měl možnost zahájit řízení o námitce, nicméně tak neučinil. Způsob, jakým byla smlouva vyplněna a podepsána, nepřipouštěl jiný výklad než ten, že byla uzavřena se závazkem. Článek 5 obsahoval volbu služby bez

závazku s příslušným zaškrtávacím políčkem, které zůstalo prázdné. Druhá možnost – smlouva se závazkem – zaškrtávací box neobsahuje, tudíž je zřejmé, že v případě ponechání prvního způsobu bez zaškrtnutí platí způsob druhý. Dále navrhovatel uvedl, že je třeba rozdělit trvání smlouvy a délku závazku. Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou. Služba byla poskytována s cenovým zvýhodněním se závazkem na 24 měsíců, tj. po uplynutí závazku smlouva nezaniká, ale služba je dále účtována dle běžných ceníkových cen bez zvýhodnění.

Na výzvu k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí oba účastníci zapakovali nebo odkázali na svá předcházející vyjádření ve věci.

Dne 16. 11. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. ČTÚ-30 857/2017-606/VI. vyř. (dále jen „*napadené rozhodnutí*“ nebo „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), kterým ve výroku I. návrhu navrhovatele částečně vyhověl a přiznal odpůrci povinnost zaplatit navrhovateli částku ve výši 12 122,25 Kč s příslušenstvím za neuhrazené vyúčtování za služby elektronických komunikací č. 16474554 za zúčtovací období 1. 7. 2016 – 13. 7. 2016. Výrokem II. zamítl zbylou část návrhu navrhovatele na zaplacení částky ve výši 346 931,20 Kč s příslušenstvím. Ve výroku III. rozhodl tak, že navrhovatel byl povinen zaplatit odpůrci náhradu nákladů řízení ve výši 4 719,00 Kč za právní zastoupení.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně mj. uvedl, že smlouva o poskytování služby byla uzavřena na dobu neurčitou a se závazkem 24 měsíců. Zaškrtávací políčka v čl. 5 byla dle správního orgánu I. stupně jednoznačná. Ujednání závazku u smlouvy sjednané na dobu neurčitou se přitom nevylučuje.

K výroku I. uvedl, že tato částka byla vyúčtována za období přede dnem, ke kterému byla smlouva vypovězena (13. 7. 2016). Odpůrce ani navrhovatel netvrdili, že by v období červenec 2016 nebyla služba poskytována. Tudíž navrhovateli náleží platba za řádně poskytovanou službu za 13 dní měsíce červenec 2016.

K výroku II. uvedl, že se zde jednalo o „doplatek“ ve výši 12ti měsíčního poplatku za nedodržení doby trvání závazku odpůrcem a o částku za upomínku.

K „doplatku“ správní orgán I. stupně dovodil, že tato částka není nárokovatelnou, neboť je dle všeobecných podmínek vázána na porušení smluvní povinnosti odpůrcem. V tomto případě ale nedošlo k výpovědi smlouvy odpůrcem, neboť toto nebylo možné (rozpor s částí F Ceníku). Ani samotný navrhovatel nerespektoval dokument zaslaný mu odpůrcem a označený jako výpověď smlouvy, když smluvní vztah ukončil až o měsíc později, než předpokládá smlouva (tj. měsíc po uplynutí 6ti týdenní výpovědní doby). S ohledem na tento skutkový stav tudíž správní orgán I. stupně považuje dokument označený jako výpověď odpůrce pouze za návrh na uzavření dohody o zrušení služby. Navrhovatel netvrdil ani neprokázal, že by s odpůrcem pro porušení jeho závazku setrvat v nepřetržitém užívání služby uzavřel dohodu o ukončení služby předpokládanou v části „F“ Ceníku. Proto správní

orgán I. stupně dovodil, že to byl navrhovatel, kdo jednostranným zrušením služby „Se závazkem na 24 měsíců“ dne 13. 7. 2016 sám porušil smluvní ujednání o závazku na 24 měsíců. Jelikož „doplatek“ – smluvní pokuta – byl sjednán pro porušení povinnosti odpůrce, nebylo možno tuto částku navrhovateli přiznat. Tuto částku by navrhovateli nebylo možno přiznat ani v případě, kdyby se jednalo o smluvní pokutu za porušení povinnosti ze strany odpůrce podle Dohody o ukončení služby ke dni 14. 6. 2016, tj. k datu uplynutí výpovědní doby, neboť z ceníku ani z daňového dokladu č. 16474554 ze dne 3. 8. 2016 nebo z návrhu na zahájení řízení nevyplývá, od kterého data navrhovatel účtovaných 12 měsíců poplatků počítá.

Ohledně částky za upomínku ve výši 48,40 Kč s příslušenstvím správní orgán I. stupně dovodil, že na tuto položku nevznikl nárok, neboť navrhovatel nedoložil předmětnou upomínku, ani ustanovení, na základě kterého by si strany sjednaly povinnost zaplatit za upomínku k zaplacení.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal navrhovatel dne 5. 12. 2017 včasný rozklad, kterým napadl výroky II. a III. rozhodnutí.

V odůvodnění rozkladu uvedl, že s odpůrcem uzavřel dvě smlouvy o zřízení a poskytování služby Ethernet, obě ze dne 23. 7. 2015. První se týkala umístění okruhu v místě A – Olomouc, Jeremenkova 1211/40b až do koncového bodu B na adrese Moravská Třebová, Sportovní 4. Nároky z této smlouvy nebyly předmětem tohoto řízení. Druhá smlouva se týkala umístění okruhu v místě A opět na adrese Olomouc Jeremenkova 1211/40b, ale s koncovým bodem B na adrese U Střelnice 2, Šternberk (viz. rubrika 12 čl. 2 smlouvy (technické specifikace) ze dne 23. 7. 2015). Odpůrce ve své výpovědi ze dne 27. 4. 2016 nesprávně určil adresu místa umístění koncového bodu okruhu sítě Ethernet. O tomto byl navrhovatelem vyrozuměn dne 9. 5. 2016 a 30. 5. 2016. Až dne 1. 6. 2016 odpůrce svou výpověď doplnil a upřesnil konkrétní místo, kde se nachází koncové zařízení, jehož se rušení služby týká. Jakmile odpůrce vyspecifikoval umístění služby (koncového bodu a síťových prvků), navrhovatel přistoupil k tomu, že samotnému odpůrci ukončil službu ve lhůtě 6ti týdnů, a to ke dni 13. 7. 2016. Navrhovatel nesouhlasil s tím, že by nebyla zřetelně daná doba, která je důležitá pro výpočet požadované částky, neboť jazykovým, teleologickým i systematickým výkladem lze dospět k závěru, že není možné požadovat odškodnění za dobu, kdy závazek existuje, jinak by se nejednalo o „zbývající“ měsíční paušály. Zbývající paušály do konce doby trvání závazku nelze vykládat jinak než jako paušály, které jsou skutečně zbývající, a to od nějaké události, zde v návaznosti na předcházející větu (smluvního ujednání) se jedná o zbývající paušály od ukončení smlouvy. Výpočet dlužné částky odpovídal tomuto vzorci. Smlouva byla ukončena ke dni 13. 7. 2016, do 23. 7. 2017 tedy zbývalo 12 měsíců. Částka tudíž odpovídala součinu čísla 12 a výši měsíčního paušálu, tj. 23 890,00 Kč bez DPH. Ukončení smlouvy je podmíněno zaplacením částky paušálního odškodnění (čl. 13.5 všeobecných podmínek a čl. F v Ceníku). Účinky

tohoto právního jednání nastanou až splněním podmínky spočívající v zaplacení dané částky. Navrhovatel tudíž nastínil, že je otázkou, z jakého titulu je možné požadované plnění přiznat. Navrhovatel odkázal na judikaturu, dle které je nutno šetřit projev vůle smluvních stran.

V rozsahu částky 48,40 Kč s příslušenstvím za upomínku vzal navrhovatel svůj návrh zpět a žádal zastavení řízení v tomto rozsahu.

Odpůrce se k podanému rozkladu vyjádřil s tím, že služba Ethernet Line, která mu byla poskytována, nebyla uvedena v Ceníku služeb elektronických komunikací, na který smlouva odkazovala. Odpůrce tak vyjádřil pochybnost, zda se tento ceník služeb elektronických komunikací může ke smlouvě jakýmkoliv způsobem vztahovat. Odpůrce nesouhlasil s tím, že je ve smluvním vztahu rovnocennou stranou, když podepsal adhezní smlouvu. V případě, že čl. 6 smlouvy odkazoval na Ceník služeb elektronických komunikací, pak bylo namístě, aby jej navrhovatel s významem tohoto ustanovení seznámil (viz. § 1799 občanského zákoníku: „*Doložka ve smlouvě uzavřené adhezním způsobem, která odkazuje na podmínky uvedené mimo vlastní text smlouvy, je platná, byla-li slabší strana s doložkou a jejím významem seznámena nebo prokáže-li se, že význam doložky musela znát*."). Odpůrce dále vyjádřil svůj nesouhlas s tím, jak správní orgán I. stupně posoudil otázku sjednání smlouvy se závazkem nebo bez závazku a že pojem závazek nebyl vymezen. Ohledně závěru správního orgánu I. stupně o tom, že odpůrce nebyl oprávněn podat výpověď smlouvy před uplynutím doby závazku, odpůrce uvedl, že výpověď smlouvy s šestitýdenní výpovědní dobou byla ustanovena přímo ve smlouvě. Případný text všeobecných podmínek, který by toto právo odpůrce vylučoval, se neuplatní, protože není možné, aby všeobecné podmínky vylučovaly to, co je zakotvené ve smlouvě (viz. § 1751 a § 1753 občanského zákoníku). To, jak došlo k ukončení smluvního vztahu, není předmětem řízení, neboť obě strany se shodly na tom, že k ukončení smlouvy došlo v důsledku výpovědi odpůrce. Skutečnost, že k výpovědi ze strany odpůrce došlo, považuje za důkaz toho, že smlouva byla sjednána bez závazku, neboť všeobecné podmínky ani ceník neumožňují ukončení smlouvy v průběhu trvání závazku. Zaplacení paušálního odškodnění je navázáno na ukončení služby dohodou s účastníkem, a proto navrhovatel neměl právní důvod při vyúčtování tohoto odškodnění pro případ výpovědi smlouvy. Odpůrce se ale neztotožnil s navrhovatelem v tom, kdy mělo dojít k ukončení smluvního vztahu, neboť výpověď byla dána dne 27. 4. 2016 a od tohoto data tudíž běžela výpovědní doba. Na tomto nic nemění skutečnost, že došlo k pochybení při vymezení adresy ve výpovědi, když se jednalo o pouhé nedopatření. Vyjasnění nesrovnalostí výpovědi okamžik učinění výpovědi nemění. Služba měla být dle odpůrce ukončena ke dni 8. 5. 2016. Nakonec odpůrce rozporoval i tvrzení navrhovatele o tom, že by odpojení od služby nebylo pouze administrativní záležitostí.

Správní orgán I. stupně neshledal v daném případě důvod využít postupu podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura), a proto v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu správnímu orgánu. Podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „**Rada ČTÚ**“).

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 141 odst. 9 správního řádu Rada ČTÚ přezkoumala, zda napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, je souladné s právními předpisy, a dále též jeho správnost z hlediska námitek uplatněných v rozkladu, a po důkladném posouzení a přezkoumání napadeného rozhodnutí i podkladů ve správním spise se řídila následujícími úvahami.

* * *

Předně je třeba uvést, že navrhovatel rozkladem napadl toliko výroky II. a III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Odpůrce rozklad nepodal. V souladu s ust. § 82 odst. 3 správního řádu pak nabyl výrok I. právní moci marným uplynutím lhůty pro podání rozkladu.

Dále Rada ČTÚ konstatuje, že předmětné řízení je řízením sporným, v němž správní orgán vychází z důkazů, které byly účastníky řízení navrženy. Předmět řízení byl vymezen tak, že jím byla povinnost zaplatit cenu za služby elektronických komunikací za měsíc červenec 2016, paušální odškodnění/doplatek a cenu za upomínku k zaplacení.

Mezi účastníky řízení je nesporné, že došlo k uzavření smlouvy, na jejímž základě navrhovatel odpůrci poskytoval služby elektronických komunikací, konkrétně připojení ke službě Ethernet Line. Dále strany sporu učinily nesporným, že došlo k ukončení smluvního vztahu na základě výpovědi odpůrce ze dne 27. 4. 2016, a to ke dni 13. 7. 2016. Potažmo se pro potřeby řízení o rozkladu stala nespornou povinnost zaplatit částku za měsíc červenec 2016 (neboť proti výroku I. napadeného rozhodnutí nebyl podán rozklad). Rovněž se nespornou stala povinnost zaplatit poplatek za upomínku, neboť v tomto rozsahu byl návrh vzat zpět navrhovatelem.

Sporným tak ve sporu nadále zůstává povinnost zaplatit paušální odškodnění/doplatek při ukončení smluvního vztahu. Zde je nutno odpovědět na otázku, jaký je právní titul, ze kterého navrhovatel odvozuje své právo na zaplacení této částky (tj. na základě jakého ustanovení si jej nárokuje) a zda byly splněny podmínky pro její vyúčtování.

Výrok I. tohoto rozhodnutí: Částečné zastavení řízení

Navrhovatel ve svém podaném rozkladu učinil částečné zpětvzetí svého návrhu, když vzal zpět částku ve výši 48,40 Kč s příslušenstvím za položku upomínka podle neuhrazeného vyúčtování č. 16604077 za říjen 2016. Z toho důvodu žádal navrhovatel o zastavení řízení co do této částky. Důvod zpětvzetí navrhovatel neuvedl.

Podle ustanovení § 45 odst. 4 správního řádu *může žadatel (*zde navrhovatel*) zúžit předmět své žádosti nebo vzít žádost zpět; toto právo nelze uplatnit v době od vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně do zahájení odvolacího řízení*. Navrhovatel oznámil správnímu orgánu I. stupně zpětvzetí svého návrhu stejným podáním, kterým učinil rozklad. Zpětvzetí je tedy přípustné.

Podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu *správní orgán usnesením řízení o žádosti zastaví, jestliže žadatel vzal svou žádost zpět; jestliže je žadatelů více, musí se zastavením souhlasit všichni žadatelé; ve sporném řízení správní orgán řízení nezastaví, pokud se zpětvzetím odpůrce z vážných důvodů nesouhlasí*.

Jestliže Rada ČTÚ zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, podle ustanovení § 90 odst. 4 správního řádu bez dalšího napadené rozhodnutí zruší a řízení zastaví. Takovým důvodem je zpětvzetí návrhu navrhovatele, neboť tento úkon je důvodem pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Rada ČTÚ dopisem ze dne 9. 2. 2018 vyzvala odpůrce k vyjádření se k částečnému zpětvzetí návrhu. Odpůrce na výzvu k vyjádření se reagoval dopisem ze dne 15. 2. 2018 a zde uvedl, že se zpětvzetím souhlasí.

Vzhledem k tomu, že navrhovatel vzal zpět svůj návrh v rozsahu částky za upomínku ve výši 48,40 Kč s příslušenstvím a odpůrce se zpětvzetím souhlasil, Rada ČTÚ upustila od přezkumu napadeného výroku II. rozhodnutí co do této částky, a bez dalšího tento výrok v tomto rozsahu zrušila s tím, že předmětné sporné řízení o návrhu na zaplacení částky ve výši 48,40 Kč s příslušenstvím za upomínku podaném navrhovatelem vůči odpůrci se současně zastavuje.

Výrok II. tohoto rozhodnutí: Doplatek

Rada ČTÚ konstatuje, že po prostudování spisu zde neshledala důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí a pro vrácení věci správnímu oránu I. stupně k novému projednání, rovněž nebyly shledány důvody pro změnu napadeného rozhodnutí. Dle názoru Rady ČTÚ odůvodnění napadeného rozhodnutí je přesné, přiléhavé a konzistentní, je řádně opřené o podklady obsažené ve spise. Rada ČTÚ se s tímto rozhodnutím v zásadě ztotožňuje, pro stručnost tohoto odůvodnění na něj odkazuje a zároveň jej rozšiřuje a doplňuje o vyjádření se k rozkladovým námitkám navrhovatele.

Navrhovatel v rozkladu uvádí, že odpůrce si byl vědom existence smluvního závazku. Zde se Rada ČTÚ ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně a plně odkazuje na jeho výklad problematiky uzavření smlouvy se závazkem nebo bez závazku, jak je tento popsán na str. 6 – 7 napadeného rozhodnutí. Rada ČTÚ jen stručně uzavírá, že má za to, že smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou a v rámci toho se závazkem na 24 měsíců.

Navrhovatel ve svém rozkladu dále napadl skutečnost, že správní orgán I. stupně nepřesně posoudil běh výpovědní doby. Navrhovatel doplnil, že původní výpověď byla podána v nepřesném znění, tj. bylo zde nepřesně specifikováno, která smlouva se vypovídá. Až po upřesnění této výpovědi začal navrhovatel počítat šestitýdenní výpovědní dobu, která uběhla ke dni 13. 7. 2016. Toto doložil e-mailovou komunikací s odpůrcem.

Posledním a stěžejním bodem rozkladu navrhovatele je námitka ohledně určitosti, resp. neurčitosti smluvního ujednání o paušálním odškodnění. Zde navrhovatel trvá na tom, že toto ujednání bylo přesně uvedeno v čl. 13.5 všeobecných podmínek i v části F Ceníku. Navrhovatel dále uvedl, že ukončení smlouvy je podmíněno zaplacením částky paušálního odškodnění a účinky tohoto právního jednání tak nastanou až splněním podmínky spočívající v zaplacení dané částky. Dle navrhovatele bylo otázkou právní kvalifikace, z jakého titulu bylo možné požadované plnění přiznat.

Jelikož vyúčtování paušálního odškodnění/doplatku je přímo závislé na způsobu ukončení smlouvy, vyjadřuje se Rada ČTÚ k těmto námitkám společně.

Rada ČTÚ konstatuje, že argumentace navrhovatele ohledně toho, že doplatek mu má být přiznán buďto v důsledku výpovědi smlouvy odpůrcem nebo v důsledku toho, že zaplacení této částky je podmínkou pro ukončení smlouvy dohodou, pouze podtrhuje zmatečnost nastalé smluvní situace mezi stranami a jen představuje další argument, proč nároku navrhovatele na zaplacení doplatku není možno vyhovět.

Dle čl. 13.5 všeobecných podmínek nazvaném „*Rušení Služby je podmíněno ukončením Speciální nabídky*“ platí, že „***Účastník není po Dobu trvání Speciální nabídky oprávněn Službu zrušit, pokud by lhůta pro zrušení Služby končila dnem, který předchází poslednímu dni Doby trvání Speciální nabídky. Žádost o zrušení Služby i výpověď Smlouvy podaná Účastníkem v rozporu s předchozí větou je neplatná. Před uplynutím Doby závazku ze Speciální nabídky bude O2 souhlasit se žádostí Účastníka o ukončení Speciální nabídky za předpokladu, že Účastník nejpozději do okamžiku doručení žádosti o ukončení Speciální nabídky zaplatí O2 paušální odškodnění za ukončení*** *Speciální nabídky před uplynutím Doby trvání Speciální nabídky ve výši stanovené ve Speciální nabídce, v Ceníku nebo ve Specifikaci a zároveň Účastník nebude v prodlení se zaplacením jakéhokoli splatného vyúčtování ceny za poskytnuté Služby. Od okamžiku případného schválení žádosti o ukončení Speciální nabídky ze strany O2 má*

Účastník právo zrušit Službu postupem podle čl. 9, a to až do využití další Speciální nabídky u téže Služby."

Část F Ceníku „Tarify se závazkem – speciální nabídka při závazku na 24 měsíců" zní následovně: „*Tarify se závazkem jsou poskytovány v režimu Speciální nabídky. Účastník se zavazuje řádně a nepřetržitě užívat službu (tarif) po dobu 24 měsíců výměnou za zvýhodněnou cenu měsíčního paušálu.* ***Účastník není po Dobu trvání Speciální nabídky oprávněn službu zrušit, pokud lhůta pro zrušení služby končila dnem, který předchází poslednímu dni doby trvání Speciální nabídky. Žádost o zrušení služby i výpověď smlouvy podaná Účastníkem v rozporu s předchozí větou je neplatná. V případě, že se O2 před uplynutím doby trvání Speciální nabídky dohodne s Účastníkem na ukončení Speciální nabídky (zrušení služby), je tato dohoda dle čl. 13.5 Všeobecných podmínek podmíněna uhrazením veškerých splatných vyúčtování ceny za služby poskytnuté Účastníkovi a zaplacením paušálního odškodnění ze strany Účastníka.*** *Výše paušálního odškodnění činí* ***součet měsíčních paušálů (podle aktuálního paušálu včetně DPH) zbývajících do konce doby trvání závazku (Speciální nabídky). Pokud Účastník poruší*** *v době trvání Speciální nabídky* ***své povinnosti*** *vyplývající ze Smlouvy a Všeobecných podmínek, tj. zejména dostane-li se do prodlení s úhradou vyúčtování po dobu delší než 65 dnů,* ***je O2 dle čl. 13.7 Všeobecných podmínek oprávněna požadovat a Účastník povinen zaplatit O2 smluvní pokutu****. Výše smluvní pokuty činí součet měsíčních paušálů (podle aktuálního paušálu včetně DPH) zbývajících do konce doby trvání závazku (Speciální nabídky). Povinnost zaplatit smluvní pokutu vzniká porušením povinnosti a Účastník je povinen zaplatit pokutu nejpozději ve lhůtě uvedené ve výzvy vystavené O2. Zaplacením smluvní pokuty není dotčeno právo O2 požadovat náhradu škody vzniklé v souvislosti s porušením povinnosti ze strany Účastníka*."

S ohledem na výše uvedené články, o které navrhovatel opírá svůj nárok na zaplacení doplatku, je nutno dojít k následujícím závěrům:

a) Účastník není oprávněn smlouvu vypovědět před uplynutím doby závazku,
b) Speciální nabídka může být ukončena dohodou stran, v případě, že je před tímto ukončením zaplaceno paušální odškodnění a jsou vyrovnány další závazky účastníka vůči poskytovateli,
c) O2 je oprávněna vyúčtovat účastníkovi smluvní pokutu v případě porušení smluvních povinností účastníka.

Jelikož v zde posuzovaném případě navrhovatel odůvodňuje svůj nárok na zaplacení dlužné částky tím, že odpůrce porušil svou povinnost vyplývající ze Speciální nabídky (viz. bod c)), když smlouvu nedovoleně vypověděl před uplynutím doby závazku, se konstatuje, že takto postavený nárok navrhovatele nemá oporu ve smlouvě, kterou strany mezi sebou

uzavřely. Dle této smlouvy totiž odpůrce neporuší svou smluvní povinnost, když smlouvu vypoví, naopak, výpověď smlouvy ze strany odpůrce před uplynutím doby závazku je zakázaná. Smlouva ošetřuje situaci, když se strany dohodnou na předčasném ukončení Speciální nabídky. To, že k této dohodě došlo, ale ani jedna ze stran v průběhu celého řízení netvrdila, tuto možnost nastínil jen navrhovatel v závěru svého rozkladu. Přiznat doplatek coby smluvní pokutu dle části F Ceníku není možné.

Možnost, že by strany ukončily smlouvu v důsledku dohody, které smluvně mělo předcházet finanční vyrovnání dle čl. 13.5 všeobecných podmínek nebo části F Ceníku, Rada ČTÚ nepovažuje za prokázanou. I když by se tato varianta jevila jako nejpravděpodobnější s ohledem na textaci smlouvy, jak navrhovatel uvádí ve svém rozkladu, správní orgán musí šetřit vůle smluvních stran a tuto nemůže nahradit svým výkladem. Tudíž za situace, kdy obě strany sporu tvrdí, že smlouva byla ukončena výpovědí, nemůže Rada ČTÚ dovodit, že smlouva byla ukončena dohodou předvídanou v čl. 13.5 všeobecných podmínek a části F Ceníku. Tento závěr podporuje i e-mailová komunikace mezi stranami sporu, kterou navrhovatel doložil v rámci svého rozkladu a ve které sám navrhovatel přímo uvádí, že „*Dle Všeobecných podmínek bude tato služba zrušena s šestitýdenní výpovědní lhůtou ke dni 13. 7. 2016*.“ Smlouva tedy byla ukončena výpovědí, nikoli dohodou.

Tento závěr podporuje i skutečnost, že obě smluvní strany shodně v průběhu celého správního řízení v této věci tvrdily, že k ukončení smlouvy došlo v důsledku výpovědi, a tedy Rada ČTÚ tuto skutečnost považuje za prokázanou i ve smyslu § 141 odst. 4 správního řádu („*Ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků*.“).

Navrhovatel ve svém rozkladu uvádí, že „*Bylo rovněž zjištěno, že závazek nebyl dodržen ze strany odpůrce*.“ S tímto tvrzením Rada ČTÚ nesouhlasí. Odpůrce sice projevil vůli ve smlouvě dále nepokračovat, toto ale není možné považovat za provinění proti závazku. Dle striktní textace smlouvy výpověď smlouvy ze strany odpůrce v době závazku nebyla možná. Navrhovatel měl možnost neakceptovat tuto výpověď. Tak ale neučinil.

V návaznosti na skutečnost, že smlouva byla ukončena v důsledku výpovědi, je nutno konstatovat, že smlouva je sice ukončena výpovědí, nicméně nikoliv výpovědí navrhovatele pro porušení smluvní povinnosti odpůrce. Smlouva pro tuto situaci nesjednává povinnost zaplatit pokutu, paušální odškodnění nebo doplatek nebo jinou obdobnou povinnost odpůrce. Navrhovatel svůj návrh na zaplacení, jak již bylo řečeno, opírá o ustanovení čl. 13.5 všeobecných podmínek a části F Ceníku. Tyto články ale nepojednávají o situaci, kdy dojde

k akceptaci výpovědi před uplynutím doby závazku, ani kdy dojde k výpovědi ze strany navrhovatele z jiného důvodu, než je porušení smluvní povinnosti odpůrce. Tyto články na danou situaci tudíž nelze použít.

Zde se konstatuje, že Rada ČTÚ nezpochybňuje platnost ukončení smlouvy, neboť strany se fakticky chovaly tak, že se smlouva řádně ukončila ke dni 13. 7. 2016 a tato skutečnost nebyla ani jednou ze stran rozporována (i když odpůrce dříve namítal, že smlouva měla být ukončena dříve, tato otázka ale nebyla učiněna předmětem rozkladu). Vůli stran tudíž bylo smlouvu takto ukončit. Rada ČTÚ pouze konstatuje, že pro tento způsob ukončení smlouvy si strany nesjednaly institut smluvní pokuty/paušálního odškodnění/doplatku/etc. **Požadavek navrhovatele na zaplacení částky ve výši 346 882,80 Kč vč. DPH s příslušenstvím tudíž není oprávněný, neboť si strany tuto povinnost smluvně nesjednaly.** Navrhovatel neunesl důkazní břemeno o tom, že by tato povinnost mezi stranami byla ujednána.

I pro případ, že by se navrhovatel snažil na tuto faktickou situaci analogicky aplikovat ustanovení 13.5 všeobecných podmínek a části F Ceníku, je nutno se ztotožnit s argumentací napadeného rozhodnutí (str. 9 napadeného rozhodnutí), kterou správní orgán I. stupně dovodil závěr, že předmětná ustanovení ceníku a všeobecných podmínek jsou neurčitá. S tímto závěrem se Rada ČTÚ plně ztotožňuje. Mnohem důležitější je ale skutečnost, že pro analogické použití tohoto ustanovení na zde projednávaný faktický stav neexistuje právní podklad.

Závěrem tudíž Rada ČTÚ shrnuje, že:

1) proces ukončení smlouvy byl iniciován v důsledku dokumentu nazvaného výpověď smlouvy, který adresoval odpůrce navrhovateli,
2) mezi stranami nebyla uzavřena dohoda o ukončení smlouvy dle čl. 13.5 všeobecných podmínek a části F Ceníku, které mělo předcházet finanční vyrovnání mezi stranami,
3) nebylo prokázáno, že by odpůrce porušil smlouvu nebo podmínky speciální nabídky, když samotný projev vůle dál nepokračovat v smluvním vztahu nelze považovat za porušení smlouvy (když navrhovatel měl možnost tento projev vůle neakceptovat), a tudíž nevznikl nárok na zaplacení smluvní pokuty,
4) smlouva byla ukončena způsobem, který není ve smlouvě výslovně upraven a
5) jelikož smlouva na tento způsob ukončení smlouvy nepamatuje a ani nenavazuje tento způsob ukončení na povinnost odpůrce se určitým způsobem finančně vyrovnat s navrhovatelem, nelze navrhovateli požadovanou částku přiznat.

Výrok III. tohoto rozhodnutí: Náhrada nákladů řízení v prvním stupni:

Jelikož výrok II. napadeného rozhodnutí byl shledán být správným, je správným i výrok III. napadeného rozhodnutí o náhradě nákladů řízení. Změna výroku II. napadeného rozhodnutí (jeho částečné zrušení a zastavení řízení co do částky 48,40 Kč s příslušenstvím) v důsledku učiněného částečného zpětvzetí neopravňuje změnu výroku III. o nákladech řízení před správním orgánem I. stupně, neboť tato částka představuje jen zanedbatelné procento z celkové částky, která byla učiněna předmětem řízení.

Výrok III. napadeného rozhodnutí týkající se náhrady nákladů řízení před správním orgánem I. stupně odpovídá ust. § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, když správní orgán I. stupně odpůrci přiznal právo jen na poměrnou část uplatněných nákladů řízení.

Zde Rada ČTÚ uvádí, že jde-li o možnost rozdělení náhrady nákladů řízení, uplatňuje se jak v civilním soudnictví, tak ve správním řízení při poměrném úspěchu/neúspěchu účastníka ve věci standardizovaná metoda výpočtu náhrady nákladů řízení. V takovém případě je totiž na místě určit poměr úspěchu obou účastníků ve věci a od úspěchu účastníka odečíst jeho neúspěch, přičemž právě ve výši rozdílu má účastník právo, aby mu druhý účastník nahradil poměrnou část nákladů, které vynaložil při účelném uplatňování nebo bránění práva. Činila-li pak celková částka, jejíž úhradu navrhovatel požadoval, 359 053,45 Kč a byl-li zároveň neúspěšný co do částky 346 931,20 Kč, když nárok na zaplacení paušálního odškodnění/doplatku ve výši 346 882,80 Kč nebyl navrhovateli přiznán (byl věcně neúspěšný) a částka ve výši 48,40 Kč s příslušenstvím za upomínku byla navrhovatelem vzata zpět (byl procesně neúspěšný), činí celkový úspěch odpůrce ve věci 93,25 %. Odpůrci tudíž vznikl nárok na zaplacení této poměrné částky z účelně vynaložených nákladů řízení před správním orgánem I. stupně a o tomto bylo správním orgánem I. stupně řádně rozhodnuto a Rada ČTÚ toto rozhodnutí potvrzuje.

Výrok IV. tohoto rozhodnutí: Náhrada nákladů řízení o rozkladu:

K otázce náhrady nákladů řízení o rozkladu se uvádí, že zcela úspěšným účastníkem byl odpůrce, tudíž navrhovateli nevznikl nárok na náhradu nákladů řízení. Odpůrci sice nárok vznikl, nicméně se konstatuje, že právní úkony, které odpůrce učinil, ať již se jednalo o vyjádření se k rozkladu nebo o vyjádření se ke zpětvzetí, nepovažuje Rada ČTÚ za účelně vynaložené náklady ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, a proto se odpůrci náhrada nákladů řízení o rozkladu nepřiznává.

Závěr:

Podle § 90 odst. 5 správního řádu, „*neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.*“

Z výše uvedených důvodů Rada ČTÚ dovodila, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí neshledala skutečnosti odůvodňující jeho zrušení podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu nebo pro jeho změnu dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. S ohledem na částečné zpětvzetí navrhovatele bylo napadené rozhodnutí v části zrušeno a v této části bylo řízení zastaveno dle § 90 odst. 4 správního řádu, dle kterého „*jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků*.“

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo shledáno zákonným, přezkoumatelným a věcně správným, a proto Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle ust. § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu nelze odvolat.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

Ing. Mgr. Jaromír Novák v. r.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu

Otisk úředního razítka

Za správnost: Renáta Talábová, 27. 3. 2018
Vypraveno dne: 27. 3. 2018